

REDACȚIA

Arad, Deák Ferencz-utca nr. 20.

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
pe un an . . . . . 20 cor.
pe 1/2 an . . . . . 10 .
pe 1/4 an . . . . . 5 .
pe 1 lună . . . . . 2 .
N-rii de Duminecă pe an
4 coroane.

Pentru România și străinătate
pe an 40 franci.

Manuscrisuri nu se înapoiază.

ADMINISTRAȚIA

Arad, Deák Ferencz-utca nr. 20.

INSERȚIUNILE:

de un șir garmond: prima
dată 14 bani; a doua oară
12 bani; a treia oară 8 b.
de fiecare publicațiune.

Atât abonamentele, cât și
inserțiunile sunt a se plăti
înainte în Arad.

Telefon pentru oraș și comitat 502.

Scrierile nefranțate nu se primesc

TRIBUNA POPORULUI

Majestatea Sa.

Ert în 18 August st. n. Majestatea Sa preabunul nostru Monarch a împlinit 72 ani at virstei Sale, încoronate de fapte mărețe și neperitoare, din cari numai bine și fericire s'a răversat asupra tuturor popoarelor din marea împărăție habsburgică.

Dela o margine până la cealaltă a Monarchiei, aceasta zi însemnată a fost serbată cu pompă deosebită, cu reverința și cu loialitatea cea mai sinceră a supușilor credincioși at Majestații Sale.

Focuri de bucurie s'au aprins de alungul și de-alatul țării, ear în biserică dela sfintele altare s'au înălțat rugă ferbinte către Impăratul cel de sus, pentru îndelunga și fericita viață a Majestații Sale, atât de mult bătută de furtuni în trecut.

Indeosebi pământul românesc al hotarelor Majestații Sale a strălucit în vestimentul lui serbătoresc. Căci aceasta zi este o zi, de mare serbătoare a poporului românesc. Este ziua în care s'aprinde opaițul și în cea din urmă colibă, în care de pe sfintele altare ale bisericilor noastre se înalță fumul de tămâie către cer, toate inimile românești să întâlnească într-o singură simțire, toate mințile într'un singur gând: la „înălțatul împărat“.

Căci în în graiul nostru popular din moși strămoși, astfel l'am numit: „înălțatul împărat“.

Este fără păreche în viața popoarelor, credința, alipirea și dragostea acestui popor față de monarchul său. Istoria nu ne poate arăta cas, deși nici un popor în toate timpurile în patria aceasta nu a suferit atâta cât a suferit poporul român, în care aceasta credință și alipire să fi slăbit măcar vre-odată, ori vre-un moment de îndoială să se fi furizat chiar și pe vre-o clipă, în sufletul său.

Din contra, oțelit în suferințe, el, a răbbit și cele mai grele timpuri, a îndurat și cele mai mari nefericiri, nescăpând, în cunoscuta lui îndelungă răbdare, nici odată din vedere, că binele numai de sus vine, din înălțimea tronului, dela „înălțatul împărat“.

Și tarăst istoria ne spune, că acest bine atunci, când mai mare era nevoia, atunci era mai aproape. Vecinică recunoștința a poporului românesc va însoți în toți vecii indeosebi pe Majestatea Sa, gloriosul nostru împărat și rege Francisc Iosif I. pentru nenumăratele Sale bunătăți, de cart în dărnicia inimii Sale a împertășit poporul românesc.

Părintele nostru bun, iubitor și îndurat a fost și este Majestatea Sa Regele nostru Francisc Iosif I., acest bărbat de mari virtuți, de înalte calități prototip de domnitor, distins între cei mai distinși domnitori ai popoarelor întregii lumi.

Eată de ce nu tirători, dar cu fruntea deschisă, cu demnitate și cu conștiința suverană a popoarelor, ne prosternem în această zi în fața Tronului Majestații Sale.

Și îi dorim la această aniversare, ca providența să l'impertăsească de toate bunătățile, atât de mult meritale.

Acela, care în lungul șir al vieții sale, a avut parte de toate bucuriile și de toate nefericirile cu câte soartea a putut să lovească pe un om, să-și gă-

sească acum în seara vieții, adevărata fericire și mulțumire în alipirea tuturor popoarelor sale; acela care nu 'șt-a perdut echilibrul inimii, nici în mijlocul celor mai grele încercări, aște-și astăzi mângâiere în dragostea nefermă a milioanele de inimi cari toate bat pentru Dinsul și laolaltă îi strigă:

Trăiască Regele nostru Francisc Iosif I!

Ziua M. Sale în catedrala din Arad. Lunt la 18 August, ziua aniversării a 72-a a strălucitului nostru monarch Francisc Iosif I. s'a ținut în catedrala din Arad serviciu divin, cetindu-se la liturgie rugăciunile pentru viața îndelungată și fericită a iubitului stăpânitor al popoarelor acestei țări.

A pontificat P. C. Sa părintele protosincel și președinte al Consistorului: I. I. Papp, asistat de părintele protopop V. Beleş; preoții Gavril Bodea, Ioan Nicorescu, Procopie Givulescu, și diaconii Dr. I. Suci și V. Mihulin.

Guvernul și serbarea Kossuth.

(*) Orașele maghiare toate, ba chiar și satele, au decis să serbeze cu deosebită pompă a suta aniversare a nașterii lui Kossuth. Ear partidul kossuthist în conferința dela 14 August a decis să facă toate demersurile pentru ca guvernul să ia și el parte la serbări. Până acum adică nu se știe dacă guvernul va serba și el, deși prin presă kossuthiștii au încercat destul ca să provoace vre-o declarație dacă nu oficială, apoi cel puțin semi-oficială.

Astfel au scos svonul că Apponyi va lua parte la serbare, dacă acestela nu 'i-se va da caracter — politic. Și imediat au scos svonul că serbarea va fi regnicolară (országos), deci că toate partidele politice pot lua parte.

Răspunsul ziarelor apponyiste a fost însă, după-cum se știe, că Apponyi până acum nu s'a gândit ce să facă pentru-că nici nu s'a ocupat de chestie. Ear ziarele semioficioase abia înregistrează câte ceva despre preparațiunile ce obște maghiară face pentru serbare.

Tăcerea aceasta se vede că i-a scos din răbdare pe deputații kossuthiști, pentru-că în conferința lor dela 14 c. au făcut un pas decisiv: amenință! Spun că vor sili guvernul să ia parte la serbare.

Ce-i drept, în hotărîrea conferinței ideea aceasta este redactată destul de politicoasă. „Független Magyarország“ dela 16 August o spune însă fără înconjur:

„Dacă contele Apponyi, acest viteaz schiop al aspirațiunilor naționale, ori Széll Kálmán nu vor îndeplini această datorie, partidul independentist va proceda contra lor ca și față de dușmanii națiunii și pe Apponyi nu-l vor mai tolera în scaunul presidential ear lui Széll II va face peste putință să stea în fruntea guvernului. Pentru-că după cum dela Tisza Kálmán până la Bánffy Dező fiecare guvern maghiar a căzut pe chestia Kossuth, și Széll Kálmán pe această chestie

va cădea și atunci poate merge acasă, la Rátot, să îngrășe vaci de Simmenthal ori să presidieze la băncile sale.

Se pare că amenințarea a și avut efect. „Pester Lloyd“, organ aproape de guverna, în numărul său dela 15 c. scrie adecă un articol, în care, între altele, se zice:

„Dacă lumea oficioasă deocamdată se poartă cu rezervă față de serbarea Kossuth, ne place a crede că aceasta este numai o atitudine provizorie și că la momentul hotărît va lua parte la serbare. Bărbați hiperloiali o să creadă poate-că cercurile oficioase nutresc oare-cari îngrijiri față de impresia ce ar face în cercurile cele mai înalte o serbare kossuthistă regnicolară, aprobată și de guvern și de parlament; noi nu împărtășim însă aceste îngrijiri...

„Cu cât serbarea va fi mai generală, cu atât mai puțin trebuie să ne temem că va avea tendențe păgubitoare. Nu trebuie să lăsăm ca poporul să se gândească la contradicții ori chiar la coalisiuni de datorie, câtă vreme printr'o procedură sănătoasă și logică dragostea pentru cel în viață se poate aduce în armonie cu alipirea către memoria celui mort. Să nu obicinuim poporul a se tăsa de cultul idealelor sale“!

Cu alte cuvinte guvernamentalul „P. Lloyd“ pledează cu guvernul să ia și el parte la glorificarea cultului kossuthist.

„Cultul eroilor scrie numitul ziar — este în sufletul poporului maghiar. Să nu se atingă nimeni de el!“

Nici chiar — Coroana. Ear dacă unui guvern i-ar veni în minte să acopere Coroana într'o astfel de chestie, s-o știe: i-o spune chiar „Pester Lloyd“, că a venit în coalizie cu sentimentul general al națiunii maghiare. Deci va trebui să părăsească puterea.

Din două una: ori articolul acesta este scris cu aprobarea lui Széll și în acest cas șeful guvernului are consentimentul Coroanei pentru a lua parte la glorificarea lui Kossuth, — ori că Falk a scris pe socoteala sa, cum a făcut când cu atacul la adresa archiducelui Albrecht, dar când ulterior și-a cerut scuze.

Dacă ne aflăm în cazul întâiu, evident că în cercurile mai înalte s'a făcut o mare schimbare, care se poate considera drept concesie însemnată spiritului public maghiar. Curtea nu mai află că ar fi o primejdie cultul kossuthist. Nu mai cearecă să pună stavilă curentului nici să jertfească un guvern pentru-că cedează kossuthiștilor.

Dacă ne aflăm în fața casului al doilea, ziarul guvernamental va fi făcut cel mult o greutate lui Széll, lucru la care-l va fi îndemnat știrea pozitivă ori presupunerea că actualul guvern stă rău.

Viitorul cel mai apropiat ne va arăta că față de care cas ne aflăm. Azi cert e numai atât, că în ceea-ce privește serbarea kossuthistă dela 19 Septembrie, guvernul se află într'o strâmtoare vedită.

Francia și România.

Din privilegiul celor mai noue știri despre și mai strinsa alipire a României spre tripla alianță și spre inima cea de piatră a acestei alianțe: spre Germania, — profesorul universitar Basilescu scrie în „Cronica“ un articol cu reamintiri istorice, în care reproșează bărbaților politici români că atunci se alipesc așa de devotați spre egoista Germania, prea par a uita trecutul și recunoștința cu care datoresc d. e. Franciei. D-aa zice într'altel:

La poalele Carpaților la gurile Danării, acum 2000 de ani, aruncase un pumn de oamni rapți din trupul Italiei, pentru a servi ca sentință la paza fruntărilor, civilizațiunii și păcii romane. Multe furtuni au trecut peste capul acestei mâni de oamni. Au fost zile în cari vieța ei a fost pusă în cumpănă.

Într'una din aceste zile grele, Români și-au îndreptat privirea către sora ei cea mai mare — către Francia.

Cu un devotament, cu o disinteresare cu un amor de ideal, ce caracteriză și distinge între toate, această nobilă națiune, Francia a luat în mâinile ei desunele miret falange dela Dunăre — și într'o zi, ea o cheamă la viață, ea face dintr'o turmă de oamni părăsiți la urgia lupilor dela Nord dela Sud și dela Apus, — un popor liber și independent.

Generațiunea de azi a uitat că la curtea Franciei, lângă un împărat idealist și în mijlocul unui popor iubitor de dreptate, de unanitate și de libertate, — au găsit fii României ecou, sprigin și ajutor în acelea hotărtoare zile ale vieții noastre naționale!

Congresului din Paris, din 1856, operă a lui Napoleon III. datorează România existența ei! Tractatul din Paris, — 30 (18) Martie 1857 — a pus capăt competițiunilor Rusiei și Austriei asupra principatelor române, punându-le sub paza colectivă a tuturor marilor puteri.

Sub egiđa Franciei, și în ciuda aliatel noastre de azi — a Austriei, — s'a făcut unirea principatelor, Alexandru I. Cuza, s'a putut face iovitura de Stat dela 2 Maiu 1864, s'a putut desființa iobăgia și chema la viață și libertate 3,000,000 de Români, etc., în fine, tot sub protecția și după recomandățiunea acestui împărat, a cărui iubire pentru poporul român nici odată nu s'a desmănit, — România a putut să-și aleagă un principe strain, pe principale Carol I. de Hohenzollern, — realizând astfel și ultimul punct din marele program național, formulat de divanurile ad hoc din 1857, — convocare în executarea tractatului din Paris.

Astfel s'a întemeiat România!

Aceea care a ținut-o în brațe, care a chemat-o la viață, care i-a confirmat numele, care a încălzit-o cu dragoste și cu devotament, a fost Francia!

De atunci, de o jumătate de secol și chiar mai bine, pruncul român sege, se hrănește — din inteligența Franciei! Școlalele Franciei sunt deschise copiilor României, Chiar și acelea care sunt exclusiv rezervate numai pentru Francezi.

În zilele de restriște prin cari acest mare și generos popor a trecut (răboiul cu Nemții în 70) căți-va Români, puțin pe puțin din nenorocire, au mers să achite, sub drapelul ei, datoria noastră de recunoștință.

Dacă însă tot poporul român nu era sub steagul Franciei, inima întregului popor român bătea și tresărea la ori-ce știre nenorocită ce-i venea de pe câmpul de răboiu!

De atunci, dela 1860, lucrurile s'au schimbat.

Încetul cu încetul, România a uitat și... s'a alipit pe lângă Germania, — pe lângă Tripla-Alianță...

Italia în Mediterană.

Inaugurând cu atâta îndrăzneală și într'un mod atât de lămurit o nouă politică exterioară, Regele Victor Emanuil urmărea îndeplinirea unui proiect îndelung și matur

chibzuit; acel de a reda Italiei influința sa la bazinele Mediteranei.

Întelegerea stabilită între cabinetul Zanardelli și guvernul francez stipula întinderea acestor influențe și garanța, în caz de reușită, libera ei practică. Rămănea în adesiunea Angliei. Toată lumea își reamintește încă discuțiile aprinse pe care această eventualitate le-a stârnit chiar în sinul Parlamentului britanic. Opiniunea engleză accepta cu greu ca o nouă Putere să fie admisă a disputa Angliei Imperiul Mediteranei, mai ales că această Putere găscote un sprigin pe lângă singurul concurent de temut, — adică Franța, — pe care l-a găsit până acum în drumul său. Lordul Londow, totuși a trebuit să declare, că Marea Britanie, fiind prietina Italiei, nu putea să se opună la revendicările sale. Și chestiunea fu închisă.

Dar față de alături „Politische Correspondenz” din Viena publică următoarea notă, evident inspirată de guvernul austriac după o înțelegere cu cabinetul din Roma: „Anglia a dat curând o probă remarcabilă de faptul că recunoaște pozițiunea revendicată de Italia în Mediterana. Precum se știe, escadra engleză a Mediteranei trebuia să viziteze în cursul verii — ca și în anii precedenți — portul dela Tripoli. În vederea agomotelor care au fost răspândite în ultimele tipuri asupra pretinșelor proiecte pe care le-ar nutri Anglia relativ la Tripolitania, sau cel puțin la Benghazi, proiecte care ar fi contrariat intereselor Italiei în Mediterana, guvernul englez a crezut de cuviință a ordona suprimarea vizitei escadrei engleze la coasta tripolitană.

„Poate fi convins ori-cine că această decizie a guvernului englez va rămănea în vigoare și anul viitor. De asemenea, se poate admite că celelalte puteri vor observa în privința sus-menționatei părți a Mediteranei o atitudine conformă cu ceea ce cabinetul englez. Procedând astfel, Puterile vor confirma într-un mod strălucitor că recunosc, că această parte a Mediteranei aparține sferei intereselor italiene.”

Anglia, vrind nevrind, a fost, prin urmare, obligată să cedeze. Aceasta este pentru Italia o victorie incontestabilă, care nu va lipsi de a produce o oare-care senzație. Ea însemnează, într-adevăr, primul beneficiu pe care Italianii l-au cules din noua lor politică. *Aliac.*

Din străinătate.

Congresul macedonean. Congresul macedonean a ținut ieri ședință în care s'a discutat întrebarea fondurilor de către comitetul central. Nu se gădesc socotelile a 200 000 lei, și pentru care singur Sarafoff

este în stare a da explicații, împreună cu membrii organizației interne.

La întrebările făcute de un delegat asupra răpirei misionarei Etenei Stone, răspunsurile date sunt evasive, ceea ce denunță că puțin dintre asilizații știu cele-ce s'au petrecut.

Pentru astă-seară se anunță întrunirea partizanilor lui Sarafoff, împreună cu delegații respinși la congres.

Ei vor forma un nou congres și vor alege un deosebit comitet.

Regele Italiei la Berlin. Din Berlin se anunță că pregătirile pentru primirea regelui Victor se fac cu mare grabă. Consiliul orașului a însărcinat o comisiune cu decorarea orașului. Se zice că după dorința împăratului se va desvâli în prezența regelui Italiei statua lui Roland din Berlin. Roland din Berlin reprezintă în evul mediu simbolul libertății orașenești și împăratul Wilhelm atât de mult s'a însuflețit pentru el încât va lucra biografia lui în formă de text pentru operă, a cărei orhestrare o gătește acum Leoncavallo. Din statua care este aproape gata lipsesc numai armurile în bronz ale vechilor familii berlineze și o sabie aurită, ce se va pune în mâna lui Roland.

Un atentat. Visita împăratului german la Reval a avut un episod, care a fost tănuț până acum. Acest episod era să coste viața împăratului german, contra căruia se plănuiase un atentat. Anume în seara de 7 August, când cei doi împărați erau la cină pe yachtul Hohenzollern, se apropia o barcă, în care erau 4 matroz și 1 cadet, toți îmbrăcați în uniforma marinarilor de pe yachtul rusesc „Standard”.

Cadetul s'a ureat în yachtul Hohenzollern și când l'a întrebat ofițerul de serviciu ce poartă, răspuns, că a venit să dea un raport urgent admiralului rusesc Tyortov.

Tocmai atunci eși însă din salon un ofițer rus și îl întreabă pe cadet: — De unde ești D-ta? — De pe yachtul Standard. — Și eu sunt de acolo, nu te cunoosc. D-ta nici nu ești marinar. Ți-e albă față!

Pretinsul cadet a scos atunci un revolver, care i-a fost însă smâncit din mână. După ce l'au arestat, a mărturisit că e polonez, care studiază în Berna și a vrut să omoare pe împăratul german, fiindcă asuprește pe Polonii din Posen.

„Romanul principelui moștenitor german. Ziarul „Matin” din Paris se ocupă acum în fie-care număr cu moștenitorul german și într'un articol intitulat „Cei doi vulturi” spune, că împăratul s'a

certat cu fiul său, care ar fi declarat, că renunță la tron și va urma exemplul arhiducelui austriac Ioan Orth, despre care se știe, că s'a amoresat de o fată de condiție mai de jos și s'a dus cu un vapor peste ocean, așa că nu i-se mai știe de urmă. Care este cauza acestei hotărâri? Ni-o spune tot „Matin”. — Când a fost în Anglia, trimis să ia parte la încoronare, moștenitorul a văzut o fată americană foarte frumoasă și bogată, cu numele miss Gladys Deacon. Cum a văzut-o a și îndrăgiti-o. Domnișoara Deacon se certase cu părinții și trăește în Anglia la principesa Marlborough. Moștenitorul nu și-a tănuț dragostea, însă toată lumea se mira de această, cu care d-șoara Deacon îi primia declarațiunile. Când însă Frederic Wilhelm, căci așa se numește moștenitorul, se pregătea să se întoarcă în patria sa, fata nu s'a putut răbda și a declarat și dânsa că tot așa de mult îi iubesc pe principe, ca și principele pe dânsa. Ea a declarat însă, că nu se învoaște nici decât a-se mărita numai în secret, sau să facă căsătorie morganică, Doamne ferește! Ea vrea căsătorie după lege și în toată forma. Principele n'a dat răspuns imediat. După trei zile de gândire însă s'a dus singur la dânsa în parcul palatului și i-a zis următoarele cuvinte:

— Îți predau zălogul credinței mele. Acesta e inelul nostru de logodnă. Acesta este un obiect sfânt, un fetiș, pe care l'a purtat pe deget bunica mea, regina Victoria și când mi l'a dat mie, m'a pus să jur, că nu-l voi da alteia, decât viitoarei mele soții. Eu am jurat. Acuma îți dau d-tale inelul.

Ziarul francez își termină povestirea cu următoarele cuvinte: Când moștenitorul a spus împăratului această întâmplare, împăratul a ris și a zis: „Nu-i nimica! Și eu am avut întâmplări de acestea, când eram tânăr”.

Krüger fără patrie. Războiul englobur a costat multe jertfe, care s'au dus pe altarul patriei. Transvaalul și Orange sunt subjugate, dar cuceritii pot, cel puțin să se adaptească în sinul patriei lor. Nu însă și Krüger, care în urma încheierii păcii a devenit fără patrie. Bătrânul președinte se află acum în Olanda, dar se vestește că acolo nu va putea să rămână multă vreme, fiindcă guvernul Olandei va fi silit să-l roage pe Krüger, ca să se aleagă alt stat de locuință permanentă. Guvernul olandez la presiunea Angliei, va fi silit în mod politic să-l expulzeze.

De altfel în timpul din urmă s'a lăsat vestea, că Krüger ar voi să se reîntoarcă în Africa-sudică și că va cere guvernului englez permisiunea pentru reîntoarcere. Această veste însă este desmintită din par-

tea suitei lui Krüger. Nici chiar guvernul englez nu i-ar permite a se reîntoarce.

Unde se va așeza pribeagul bătrân dacă îl vor exoula și din a doua patrie nu se știe.

Ocuparea Macedoniei. În Sofia și Belgrad se colportază șvonul, că Austro-Ungaria ar fi luat deciziunea de a ocupa Macedonia cu concursul României și al Greciei. Ziarul „Il Piccolo” din Triest i-se telegrafează din Petersburg relativ la această următoarele:

„Sunt informat din izvor autorizat, că în zilele din urmă a avut loc o vie schimbare de note între guvernul rusesc și cel sârbesc, bulgăresc și muntenegrean în chestiunea din Balcani, devenită foarte acută. Guvernul rusesc a consiliat pe cele trei guverne, ca să urmeze circumspecțiunea cea mai mare față cu provocările turcești respective albaneze, totodată le-a asigurat, că nici Rusia nici puterile amice cu ea nu vor permite nici-odată, ca să se violeze drepturile statelor slave din Balcani în Macedonia și vechea Serbie”.

Castelul Osborn dăruit națiunii. Regele Angliei a adresat d-lui Balfour următoarea scrisoare:

Palatul Buckingham
(în ziua încoronării).

După dispozițiunile testamentului predecesorului meu a regelui, domeniul Osborne revine după-cum dl Balfour știe, Suvranului. E proprietatea Sa particulară.

Regele trebuind să petreacă o parte considerabilă a anului în capitala regatului său și în vecinătatea Capitalei, la Windsor, și legăturii care se urcă aproape la 40 de ani atârându-l de comitatul de Norfolk, socotește că nu va putea utiliza în desfășurarea castelului Osborne ca reședință regală; așa că regele a decis să ofere ca dar națiunii această proprietate situată în insula Wight.

Osborne rămânând consacrat memoriei repansatei Regine, Regele dorește ca afară de apartamentele pe care le ocupa personal regina, poporul său să aibe liber aceea în casa care va rămănea asociată totdeauna de numele său prea iubit.

În ceea ce privește celelalte părți ale edificiului, Regele speră că ele vor fi consacrate unei fundațiuni naționale și că vor putea fi transformate într'un spital de convalescență pentru ofițerii din marină și armată, a căror sănătate ar fi fost sdruncinată în serviciul patriei.

În cazul când va fi nevoie, pentru a executa în mod legal dorințele Regelui ca Parlamentul să se sesizeze, Regele speră ca dl Balfour va veghea ca măsurile necesare să fie luate din timp.

Noul cardinal. E vorba ca în Octombrie să fie consistor în care papa va crea noul cardinal.

Opt locuri sunt disponibile în acest moment în Săntul Colegiu.

Leon XIII va alege probabil între prelații care ocupă în prezent postul de nuntiu în Europa.

Printre candidații care au cele mai multe șanse se vorbește deja de Monseniorul

IN ZIUA UNEI LUPTE.

SCHIȚĂ

IULIA BAUERN-HAHN.

E o admirabilă și încântătoare dimineață. Norii roșietici se ridică peste coroana de brăzi, învălind ca un vâi roșu cerul; e o dimineață atât de dulce, atât de liniștită, atât de lină, atât de deosebită, încât d-na de Merantelle abia prima-dată dela războiu se simte mai puțin tristă și apăsată. Speranțe renasc în sârmăna-i și chinuța-i inimă. Vântulețul simte că îl inspiră o încurajare, Aerul răcoritor și dătător de viață le înfrunțește toate; încât aproape veselă îl continuă marchisa plimbarea sa în frumoasa dimineață.

Liniștea completă ce domină în jurul său, este prielnică nervilor ei sdrăbiți și cu mai puțină durere cugetă azi la ceea zi în care cei doi fiți ai săi plini de speranță, au părăsit-o, pentru ca între sunetele Marseilleset să intre în luptă.

La cugetul acesta însă i-se întuneacă totul, și involuntar murmură cu buzele-i palide.

„Dacă vor face, așa nu vor face nimica, Marseillesa totuși nu le aduce noroc”. Acea melodie înfloare pe ori cine, care se gândeste la trecut. Un suspin se încercă a se pronunța pe buza, însă ea se încercă a-l înăbuși; căci nu are motiv de a să boci și a suspină, are în mână două epistole lungi

pline de gingășie dela ambii săi fiți. Aseară i-au sosit și le citește de nenumărate ori. Acestea îi vorbesc cu adevărat entuziasm despre război. — și cu deplină încredere în victorie priveac în fața luptei. Nici nu sunt așa departe de dânsa, abea 10 miluri.

Se așază pe o bancă, răzemată de trunchiul unui copac și meditănd privește spre cerul albastru. Peste creștetul brazilor zboară un stol de porumbei sălbatici; câte unul se aventă în sborul său până la cea mai mare înălțime a arcului ceresc, și earși atins de o săgeată se coboară ca să dispară în dosul unui pisc al unei stânci, pentru tot-deauna...

Marchisa îl urmărește cu privirea și gândirile ei îi însoțesc în depărtare.

Dânsa vede lanțul de munți albaștri, al Vogozilor. Înaintea sa, soldații înșirați unul lângă altul, între care se află și ei, care intră în luptă. I-se pare că aude din depărtare melodia Marseilleset, tropotul copitelor de cal și fanfarele i-se pare că le aude!

Foilele albe ce ținea în mână; mâna începe să tremure; și murmurau cuvintele: epistolele fiilor săi!

„Dumnezeul meu, stai-i-le întru ajutor, ea posibil de cu grabă să intre în Berlin, — pentru-că se pare că așa trebuie să fie — și de-acolo să-mi revie aici, acasă. Căci ei nu au nimică de căutat în Germania, iubiții mei fi!”

Și încet se reîntoarce în odaie, de durere și amar gârbovit.

După dejun rădăcește de nou singură prin parc, căutând adăpost încontra arșiții soarelui, la umbra deșilor arbori. Nu poate să doarmă, cu atât mai puțin poate să lucreze ca altă-dată. Fără de liniște petrece timpul, se simte ca și prinsă de friguri, prima-dată primește fără bucurie trandafirii, și asterile de diferite colorii, pe care cu atâtă plăcere le-a îngrijit. Astăzi nu are pentru acestea bucurie. Ochii ei se perd în albastrul cerului și răzbind cantă prin coronele brazilor care străluceau ca aurul, prin seninele rare ale soarelui. În sadar caută după porumbei albi de azi dimineață; ei s'au dus, departe, au sburat.

Numeră rândunelele traversează cruciș aerul în sborul lor repede, și în înălțime se aventă un vultur cu dor rapace. „Doară privește acela pe fiți mei” cugeta dânsa.

„Vulturii să aibă cei mai pătrunzători ochi? Cum privește adâncită la ceri simțește momentan, ca și când aerul să urnia în lină adiare și aude un vnet înădușit, ca și când un vifor ar fi în apropiere. Marea vultur, care până aci, sta nemiscat pe acel loc cu care și-l însușise, pare tocmai așa de surprins; el își mișcă aripile mari, se scoboră repede în jos, pentru ca în cercuri largi să burând earși să se înalțe, spre a-l lua sborul spre răzbit. Un fior rece cu prinde pe matronă, din creștet până în talpe. Inima ei începe tot mai neliniștit a bate, și cu atenție încordată ascultă neîntreruptă vășăitura și mișcarea aerului și sunetele neîntrerupte.

În acel moment intră în curte o trăsură trasă de un cal, al îngrijitorului de moșii. Numai decât recunoaște pe arendașul său, la a cărui privire i-se strânge inima de frică ca și dânsa. Simte că acesta îl aduce știre; nu cutază să-l întrebe; i-e frică de răspunsul ce va primi.

„Vii dela oraș?” întreabă cu îngrijorare.

„Da”.

Dânsul se gândeste, nu știe ce să zică și să invite vorbind despre timp și sămănături, apoi earși zice:

„În oraș se vorbește, că se aude tunurile și că lupta e în nemijlocită apropiere de oraș, și promite a fi săngeroasă!”

„Sunt depuse șosite?”

„Nu nu, cred”.

Se scuză apoi privind și calul, că mai înainte are pe acesta să-l îngrijiască fiind oboșit de calea ce a făcut, fiind căldura mare.

Marchisa îl aprobă prin a mișcare a capului. Și earși aude par-că viforul aerului, care devine tot mai tare, mai pronunțat. Știe acumă că e sunetul bubuitului de tunuri care doară în aceste momente vor ucide pe fiți săi!

Fața ei devine ca ceara, stă să amețească; earși arendașul se pleacă să o țină ca să nu cadă.

Acuma e în odaia fiilor săi, și lăsată în profunde gânduri; tăcută și înlemnită sade într'un fotoliu și gândeste, gândeste. Tot ce o încunjoară și reamintește pe fi-

Falșii, nunțiu la Viena, Monseniurul Lorenzelli, la Paris, și Monseniuru Ajati, la Lisabona.

Monseniurul Giudi a fost numit delegat apostolic în Indi. Delegatul pentru Philippine n'a fost încă desemnat, se crede însă că va fi Monseniurul Faleonic, actual delegat în Canada.

NOUTĂȚI

ARAD, 16 August n. 1902.

Din cauza sfintei sărbători de mână și a sărbătorii regnicolare de poimâne, numărul proximi al fost noastre va apărea numai Vineri la amiază, ca număr dublu.

O nouă infamie. Un individ care răspunde la numele Papp János și e ziarist de profesie, și-a pus numele pe un pamflet îndreptat contra alesului episcop al Aradului.

Toate murdăriile debitate prin ziarele și fișicele acaparate de consorțiul Belez-Hamsea, sunt concentrate în acea broșură-pamflet.

Find în curat cu „opera”, să vedem cine e autorul?

Papp János e născut din părinți români și a profesat religionea unită gr.-cat. I-a părut însă — se vede — că e prea îndepărtat de „patriotism”, așa că a trecut la legea calvină!

Acest tip este „macher“-ul, clipei hamiste.

Vom reveni!

Principele Windischgrätz în Arad. Aradul are de Vineri un oaspe deosebit pe principele Windischgrätz, general de cavalerie, carele a sosit ca să inspecteze trupele militare din Arad. Azi a luat parte la splendidele sărbători militare aranjate în onoarea blândului și bunului nostru rege Francisc Iosif, din incidentul înaltei sale onomastice.

Savant român Dr. I. Grințescu a fost numit docent pentru botanică la facultatea filosofică din Geneva (Svizzera).

Executarea unui ucigaș. În Viena a fost spânzurat la 11 August Johann Woboril, fochiat la căile ferate, care a omorât în 26 Ianuarie pe telarul Israel Kessler, lovindu-l cu un ciocan în cap. Woboril a trăgănit în tot timpul procesului, că ar fi avut intențiunea de a omorî. Faptul s'a petrecut astfel: Woboril își pusese amanet la Evreu inelul de logodnă. Nevasta lui cu care era căsătorit abia de 5 zile i-a făcut aspre repro-

șuri. Arme cărți și toate li povestesc de el. Pozele de pe cămin se pare că-l zimbesc și o fixează ca în aievea. Aici în oda, unde așa limpede văjețitul înfloritor, care i-a rămas în urechi, și care nu o părăsește.

Se deschide prin un curent usa adâi; și acesta aduce văjețitul, eară vântul arunca hărțile de pe masa de scris. Doamna de Marantelle tresare din adâncă-l cugetare și întrebă:

„Ce este? Ce veești?” Însă nu vede pe nimenea, și nici nu primește nici un răspuns. Atunci se reculege și se scoală grăbind către fereastră cu genunchii tremurând ca să o închidă; când se întoarce, vede pozele ambilor sei fit între hărțile și filele ce erau jos la picioarele ei. Sufletele de vânt ajunseseră și ele la pământ.

Deasupra brădetului castelului zboară acuma corbil în stoluri mari și formează un puternic cerc, croncănesc, pârănător și furios; se înalță, și dispar după piscurile despre Orient.

Cu lacetul sosește seara, cu umbra sa. În interiorul rindurilor suspina în tăcere și un mormur văjețitor ca și vocile durerii și de compătimităstie tot prin parc. Și va fi noapte, noapte întunecoasă noapte fioroasă!

Tradus de: Ifigenia.

șuri pentru aceasta. S'a dus deci la telar (negustor de lucruri vechi) să-și ia inelul. Îndărât. Acesta îi cerea acum 6 coroane în loc de două, cât îi dăduse pe inel din pricina aceasta s'a născut o ceartă și Kessler i-a dat lui Woboril o palmă. Woboril l'a lovit atunci pe Kessler în cap cu ciocanul pe care totdeauna îl purta la sine și cu care afărma cărbunii.

După executarea lui Woboril preotul Fuchs, care l'a pregătit la moarte a rostit următoarea cuvântare:

„Era în Mai anul trecut și noi ne aflam tot în acest loc și tot cu o asemenea ocaziune. În 2 ani două corpuri omeniești pe spânzurătoare! Însă ce deosebire colosală între acești doi! — Al doilea trup încă nu s'a recit și își răsuna încă în urechi vorbele rostite azi noapte de buzele încă vii ale executatului. Azi dimineață la orele 3, când am rostit cuvântul „Absolvo” — mi-a spus „Acuma mă simt ușurat”, ear la orele 5 când a sunat de „Ave Marie” și îl preparam la ultima cuminecare, îi spusei, că dorința de a-și vedea pe mamă-sa nu se poate împlini, însă îi spusei că în sf. sa religione are o mamă, pe maica domnului. Și pe când ne rugam împreună în timpul, ce clopotul suna, el zise: „Eu sunt un biet păcătos” și când i am dat binecuvântarea, și-a ridicat ochii spre cer și din nou s'a adevărit ce zice scriptura: credința i-a fost acestui biet suflet mângâiere în ceasul din urmă. Având încredere în această sfântă credință a noastră, noi cei ce suntem martori ai sfârșitului unei vieți, să facem fșgăduință față de Domnul și Dumnezeu nostru, că nu numai vom avea credința acea credință dar o vom și ține și în această sfântă credință a noastră să zicem pentru odihna sufletului acestuia neînșelățit un „tatăl nostru”.

Jertfă a iubirii frățești. În comuna Furta în una din zilele trecute trecea pe drum o mașină de imblătit, înaintea căreia înainta un car încărcat cu părți de ale mașinei. Copilașii din sat, curioși să vadă mai de aproape roțile și celelalte minunății de pe car se imbulziau care de care mai aproape. Astfel un băiețel de trei ani al lui Petru Bogăti a ajuns înaintea cailor, ceea-ce văzând sora-sa, o copilă de 12 ani, s'a repezi să-și depărteze din drum. I-a și succes să scape viața frățiorului ei, dar' cu prețul vieții sale. Ea n'a mai avut timp să se retragă și astfel a fost strivită și mutilată de copitele cailor. A fost dusă a casă, unde după agonie de cânte-va ceasuri a murit.

Ocolul pământului pe jos. Lună trecut prin Cernavoda suristul francez Charles Binnet; el a parcurs 23000 km. în 2 ani și speră că de acum în doi ani va termina ocolul lumii; e în etate de 19 ani numai și se bucură de-o excelentă sănătate.

Lupta cu un urs Pădurarul Bojn Maticl avea să treacă printr-o pădure de lângă Vișegrad. Deodată s'a întâlnit cu un urs. Ursul s'a aruncat asupra lui și a țesănilor, cari îl însoțeau. Pădurarul Maticl a avut atâta vreme să puște de 3 ori asupra ursului. Ursul a primit răni grele, dar nu de moarte. Infuriat pesta măsură, ursul a imbrățat cu labele sale pe pădurar și i-a culcat la pământ. S'a încins o luptă pe viață și moarte între om și fiară. Pădurarul a avut grije, să-și împedec pe urs de a mușca. Și-a vîrit mâna în gura ursului, l-a apucat strâns de limbă și l-a ținut astfel până-când la strigătul de ajutor au sosit mai mulți vânători, cari l-au silit pe urs să-și lase, după-ce i-au dat mai multe lovituri de cuțit. Ursul în urma împunșăturilor perzând mult sânge, s'a sculat de pe pădurarul Maticl, a fugit govâind câțiva pași și a căzut jos mort. Pădurarul Maticl a rămas tare slăbit. E nădejde că va scăpa cu viață.

Necrolog. Primum următorul anunț funebrel: Adânc întristați aducem la cunoștință tuturor cunoșcătorilor trista veste despre înțetarea din viață a neuitatului nostru soț, tată, soțru, cumnat și unchiu Ioan Măcelar, proprietar, întâmplat azi la orele 5 d. m. în al 66-lea an al etății. Rămășițele pământești ale scumpului nostru decedat se vor așeza spre odihnă večnică Sâmbătă în 16 August st. n. la 4 ore după amiază.

Emigrării Evreilor din România. Un ziar din București, care este bine informat asupra mișcării de emigrare a Evreilor, anunță că în luna August vr'o 8000 de Evrei vor emigra în America. Eată ce scrie acel ziar: Din București va pleca un mare grup, format din două mii două sute șapte-zeci de persoane. Din Iași va pleca un grup de o mie-opt-sute persoane. Din Brăila va pleca un grup de o mie cincisute. Vor mai pleca încă alte două grupuri din provincie așa că totalul emigranților în luna August, va fi peste 8000 suflete. Toate aceste grupuri sunt ajutate de societatea ICA și se îndreaptă spre Statele-Unite (Filadelfia, Chicago, San-Francisco și New-York), Argentina și o parte spre Canada, dar aceștia sunt cei mai puțini. Unele din aceste grupuri, cum de exemplu grupul din București, era să plece la sfârșitul lui Iulie, dar nu s'au adunat toți banii necesari. Grupului din București li trebuiesc 120.000 lei ca să poată pleca și la 1 Iunie nu poseda decât vre-o 60.000. Actualmente însă e pe cale să-și aibă toți banii necesari. Grupul din Iași posedă deja aproape toți banii. Câteși cincisute grupuri vor pleca în aceeași săptămână, pe la 20 de August. Sunt mulți însă, care de și făcând parte din acele grupuri, n'au mai voit să aștepte și au început deja să părăsească țeara. Ast fel, Domineca trecută au plecat mai mulți tineri spre Chicago. E și explicabil ca în linile August și Septembrie să plece mai mulți emigrați, deoarece-ce în urmă va începe timpul rău.

— Bucuria Americanilor!

PARTEA LITERARĂ.

Câte-va idei conducătoare în viața noastră românească.

De Al. Lăpădatu.

(Urmare și fine).

Mă opresc aci, deși s'ar putea încă multe spune, spre a arăta pe deplin cât de mult ne-am depărtat de părinții nostri, par'că nici n'am mai fi urmașii lor. Această depărtare e o urmare a slăbirii, dacă nu a pierderii conștiinței naționale: căci numai așa ne putem explica de ce conaționalii nostri au ajuns la slugărnicia cea mai josnică închinându-se, întocmai ca la idoli, străinilor și alor lor și desprețind un trecut și-o credință, niște datine și virtuți, cari au fost baza a toată dezvoltarea noastră trecută.

Ne incumbă dar nouă a ne desbrăca de această hidoasă boală a servilismului, readucând în sufletele noastre mândria națională de odinioară și tăria în credință, propovăduind dragostea către cartea și limba românească, ținerea cu sfințenie a datinelor, cultivarea muzicii naționale, proslăvirea strămoșilor mari și a faptelor lor, etc., etc. — tot atâtea chestiuni cari dădeau caracter distinct vieții românești.

Atâta însă nu-i de ajuns. Cel-ce țintesc un bun național, atât de mare ca al nostru — unitatea neamului, — trebuiesc să fie pe deplin înțeleși asupra mijloacelor prin cari vor putea ajunge la dînsul. Aceste mijloace mai trebuie apoi să formeze un fel de norme conducătoare în activitatea întregului popor și a fie căruia în parte.

Așa bună-oară ar fi în primul loc, să facem părtașe la nișuștele noastre și pe aceea țărânie, viguroasă încă, și care nu știe ce se petrece în mijlocul nostru luptând din resputeri, cu stăruință și chibzuință, la ridicarea și propășirea ei. Nu-mi îngăduiesc a vă spune cum și a vă arăta mijloace, căci de acestea sunt destule, când e vorba de a face bine și când la mijloc stă dragostea de neam; să ne împodobim sufletul cu virtuțile cele mai alese ale bunilor cetățeni, muncind, luptând și sacrificând pentru bunul nostru comun, patria, căci fericirea individuală e condiționată de cea națională și să punem mai multă încredere în noi și în viitorul nostru ca să stărpim din mijlocul nostru acea uricioasă buruiănă, chemată a scepticismului, și care numai rău poate cășuna societății unui popor tiner ca al nostru.

Aceste, Onorat Auditor, ar fi câte-va din acele idei conducătoare în viața noastră

românească, pe cari, însușindu-ni-le, am putea promova regenerarea noastră națională, de care vorbim la începutul acestei disertațiuni. S'ar putea părea unora că vedem stările prea în negru, vorbind de o regenerare națională; că răul există, dar că l-am prea exagerat.

Aceștia ar fi înșelați, căci dacă și-ar da osteneala să cerceteze în amănunțim ceea-ce eu am spus acum în trăsătură generală — neputând altfel — și de sigur într'un mod neîndemânatic și nu destul de convingător, s'ar încredința că într'adevăr e vorba de o sumedenie de rele, cari, de nu vor fi îndreptate, amenință soarta viitoare a neamului; s'ar înșela pentru-că noi, fiind născuți și crescuți în mijlocul unei societăți, în care răul, de care vorbim, e adânc incubat, nu-l putem simți îndeajuns, părăndu-mi-se ceva nu tocmai așa de nenatural și necunoscut apoi decât în parte viața altor popoare, sau chiar altor părți ale însuși neamului nostru, cari înțeleg bine că popoarele pot trăi numai atâta vreme, câtă au și își manțin o viață cu caracter specific național, nu avem terminii de comparație.

Că răul exista, dovadă sunt preocupările, în cercuit din ce în ce mai largi, a tuturor bunilor români, care-l simt, de a găsi leac pentru sanarea lui; dovadă sunt profesorii nostri, cari, de o bucată de vreme, ex catedra, ne atrag luarea aminte asupra lui și ne arată căile cele bune, pe care trebuie să le urmăm spre îndreptarea lui.

E un omen bonum acesta, d-lor, când o mișcare ca aceasta purcede din universitate: ea e o chizășie că va fi serioasă, chibzuită și cununată de succes. Și precum, la începutul veacului trecut, din universitățile germane, la glasul de adevărat apostolat al marilor profesori, a pornit mișcare de regenerare națională a Germanilor, a cărei desăvârșire a fost unitatea lor politică prin întemeierea Imperiului, — așa poate fi și la noi Românii Universitățile: locurile unde să se formeze și de unde să pornească sutele de apostoli convinși, însuflețiți și harnici întru viitoarea operă națională.

Ce menire frumoasă pentru acei ce ne vor succede nouă pe aceste bănci. Gândul mi-se duce în urmă cu 6—7 decenii spre a afla în istoria poporului român, un moment analog, până la un oare-care punct, cu acela pe care-l prevedem. Și-l gădesc în școalele superioare din Blaj, când, șir de ani, profesorii pregăteau pe tinerii lor ascultători pentru îndeplinirea celui mai sfânt apostolat: libertatea națională. Și s'a împrăștiat aceea mână de tineri, să cutreere frumoasa țeară a Ardealului în lung și-n lat, spre a duce poporul lor vestea cea mult dorită, aceea a libertății și să-și cheme la o adunare, în care să-și spună păsurile. Ridicau-vrăjmașii spânzurații prin toate satele și răspenteile drumurilor, rupt-au și ars-au podurile peste toate apele, stavilii-au fel și chipuri căile, propitu-le-au cu putere armată, dar toate au fost zadarnice, căci, cum mai deună-zi ne spunea un domn profesor al nostru: nu e nici o putere lumească, care să oprească conștiința națională a unui popor: — patru-zeci de mii de Români s'au adunat în Câmpulibertății și-au strigat într'un glas — zice-se — „vrem să ne unim cu țeara”.

Viitorul, care e în mâinile lui Dumnezeu, dar pe care și-l croesc și oamenii cei vrednici, va da de sigur sute de apostoli, ce vor pregăti o adunare cu mult mai mare, căci va fi a întreg neamului, și a cărei dorință va fi numai: *vrem să ne unim!*

Red. respons. Ioan Russu Șirianu.
Editor Aurel Popovici-Barcianu.

Insertiuni și reclame.

Intr'o bună familie română în Sibiu se primesc

BĂIEȚI sau FETIȚE

din provincie, cari urmează la școală. Pe lângă limba germană și română se poate învăța și pianul.

Doritorii au a se adresa Administrației noastre. 808 9—10

Un tiner român

cu scrisoare și purtare bună, care știe scrie bine românește și ungurește, poate dela 1 Septembrie căpota aplicare ca scriitor într'o cancelarie advocațională din provincie.

Doritorii să se adreseze la administrația „Tribunei Poporului”. 825 a—3

Em. Manno-Zissy

Casă de comisiune pentru cereale și produse în Budapesta
Petöfi-tér Nr. 3.

Cu ocaziunea prezentei recolte îmi ofer serviciile la D-ii economi, proprietari și negustori, cari doresc a vinde, respective a expedia direct la Bursa de cereale din Budapesta produse ca:

grâu, orz, ovės, cucuruz, rapiță etc.

La această Bursă lucrez de ani îndelungați cu succes și servesc pe clienții mei cât se poate de solid și ieftin. Rog deci, ca ori-ce întrebare în această privință să mi-se adreseze mie direct în limba română; voi răspunde la toate în mod detaliat spre orientare și voi fi gata să satisfac cu exactitate și promptitudine cererile lor.

Cu distincție stimă

Em. Manno-Zissy, Budapesta, Petöfi-tér Nr. 3.

Observațiune. Numai acel care are cel puțin un vagon de unul din aceste produse va putea adresa marfa la firma mea; în acest caz are să-mi trimită cu poșta o probă al cărei preț va fi taxat la bursă. Domnul care va fi mulțumit, cu prețul să expedieze marfa după îndrumările mele și îndată-ce voi primi recepisa de predare (duplicatul) de la stațiunea respectivă mă oblig ca numai de cât să trimt avansul de 70% în bani gata, iar restul se va plăti după vânzarea marfet.

Proprietarul marfet nu trebuie să plătească în fața locului costul transportului de la stațiunea expedierii până la Budapesta, această plată împreună cu celelalte cheltuieli cerute până la desfacerea definitivă a marfet vor fi plătite de mine aici în socoteala sumei totale.

Mat observ că sacii trebuitori pentru trimiterea marfet, de ori-câte vagoane va fi ea, îi pot procura eu, după-ce mat întătiu mi-se va face cunoscut felul produselor.

Domnii cari vor lucra pe calea aceasta, se vor încredința că au mat mare interes de a-și desface marfa prin mine la Bursa din Budapesta, de cât prin cumpărători particulari.

826 2-6

In atențiunea proprietarilor de pământ!

„Intreprinderii de Credit-Hipotecar Eliberarea pământului de greunamânt“

este titlul unui institut, ce s'a înființat cu scopul de a da ocaziune proprietarilor de pământuri, se poată ajunge la împrumuturi ieftine și pe lângă condițiunile cele mai favorabile. — Acest institut dă împrumuturi pe pământuri ori și unde. — Interesele cu amortisarea capitalului cu tot fac mai puțin ca la băncile mici numai interesele simple.

Favorul cel mai deosebit și de neprețuit este că cu încredințarea din viața a debitorului, suma împrumutată se șterge de pământul hipotecat, car' ratele plătite în amortisarea capitalului se restituiesc numai decât în bani gata.

Cu modalitatea împrumuturilor acestora, proprietarul unui pământ ajunge la bani ieftini și este sigur că ori și când ar înceta din viață pământul rămâne liber de greunamânt, car' erezii mai capătă și bani gata.

Recomandăm tuturor acelor proprietari de pământuri cari au lipsă de bani să se folosească de favorul acesta.

Pe pământuri cari sunt hipotecate la site institute încă se dau împrumuturi, plătindu-se din suma împrumutată datoria veche la respectivul institut.

La cereri de împrumuturi se recece copia cărților funduare și foaia catastrală.

Prospecte detaliate cu informațiunile necesare se trimt la cerere, pre lângă trimiterea de mărci postale în valoare de una coroană pentru porto postal.

Cererile sunt a se adresa la:

Reprezentanța

814 5-10

„Eliberarea pământului de greunamânt.
Intreprindere de Credit-Hipotecar“
în Sibiu (N.-Szeben) strada Brucka athal 36.

Mulțumită publică pentru o alifie de nfrumsețare excelentă.

Declarație. Stimat Domnule farmacist! Efectul excelent al „Cremei de vioare”, inventate de D-Ts, mă îndeamnă să Vă aduc pe această cale mulțumirile mele cele mai cordiale. Primiți pe această cale mulțumirile mele eterne, căci în câteva zile mi-a depărtat de pe față piștrulle și petele de ficat, cu o cale vă asigur, că o voi recomanda în ceroul cunoștințelor mele intime.

Vienna, 1899. 5 Decemvrie.

Cu deosebită stimă
MÁRSETZKY ADÉL.

CREMA DE VIORELE

de HAJÓS, e inofensivă, și face să dispară în scurtă vreme piștrulle, petele de ficat, alunițele, roșeața pielii și tot felul de necurățenii ale pielii.

Prețul 1 borcan 50 cr. — Săpun de cremă de vioare 35 cr. — Pudră de cremă de vioare albă, roză și crem 60 cr.

Lapte de vioarele de Hajós.

(Eau de Violette de Hajós.)

Această apă dă spălat, de fețe, gâtului, brațelor și mânilor o frumusețe surprinzătoare, o culoare de crin și trandafiri. — 1 flacon 50 cr.

Să ne ferim de contrafacere!

La cumpărare, vă rog să primiți numai „Cremă de vioarele” de Hajós.

Coloarea originală a părului

o recăștigăm prin folosirea

Regeneratorul de păr a lui Hajós.

În scurt timp i se redă părului cărunț culoarea originală, frumuseța din tinerețe, efectul ajuns rămâne permanent. Nu murdărește albiturile, nici pelea capului. — Prețul unei sticle: 60 cr.

Se poate căpăta la

755 20-20

FARMACIA ȘI LABORATORIUL DE CHEMIE

H AJ Ó S Á R P Á D

Arad, Piața Andrassy nr. 22

peste drum de casa comitatului, pe urmă în farmacia dlui Vojtek Kálmán și în drogueria dlor Vojtek și Weisz.

☛ În Simánd: în farmacia dlui CSIKY LUKACS. ☛